

[Justitsministeren]

Jeg skal herefter give nogle nøgletal for de seneste års udvikling, tal, som jeg ikke finder stemmer med det, hr. Wilhjelm sagde for lidt siden. Jeg skal vende tilbage til tallene og foreløbig sige, at når man skal analysere udviklingstendenserne for politiet, vil det naturligvis ikke være nok, som jeg har gjort det, at beskrive de ydre rammer for arbejdet; det er også nødvendigt at sætte disse tal i forhold til arbejdsbyrden og det disponible mandskab og ressourcerne i videste forstand.

Man kan – og man bør naturligvis i detailplanlægningen – vælge en række faktorer som eksponenter for arbejdsbyrden. Jeg vil i denne sammenhæng for eksemplifikationens skyld alene vælge at tage udgangspunkt i kriminalitetsudviklingen. Forholdet er det, at vi i 1960 havde ca. 133.000 anmeldte straffelovsovertrædelser, medens tallet i 1970 var steget til ca. 260.000. I 1977 var tallet ca. 307.000 for så at nå det foreløbige maksimum i 1978 med ca. 340.000 anmeldte straffelovsovertrædelser. Disse tal stemmer jo ikke med de tal, hr. Wilhjelm anførte før. Jeg kan føje til, at denne udviklingstendens har været nogenlunde tilsvarende for politiets øvrige væsentlige arbejdsområder.

Man kan så stille det spørgsmål: hvordan har udviklingen i personaletallet så været? Ja, i 1960 havde vi en politistyrke på ca. 6.500 mand, i 1970 på ca. 8.000 mand, medens tallene for 1977 og 1978 var ca. 8.700 mand. Disse numeriske personaletal er i og for sig ikke særlig illustrerende for politiets arbejdskapacitet, idet der ikke er taget hensyn til en række faktorer som arbejdstidens og feriens længde, som har en betydelig indflydelse på udbuddet af arbejdskraft. Et bedre billede kan vi få ved at betragte antallet af disponible arbejdstimer. I 1960 var dette tal knap 15 millioner, knap 16 millioner i 1970 og i 1977–78 ca. 16 millioner timer pr. år. Det vil sige, at vi igennem denne periode har haft et næsten konstant timetal. Enhver kan med udgangspunkt i disse tal se, hvilke ganske betydelige omvæltninger politiet har gennemløbet i denne tidsperiode; kun gennem de endog meget betydelige rationaliseringer har det været muligt at opretholde et i det væsentlige uændret højt serviceniveau for polititjenesten.

Må jeg om den kommende udvikling sige følgende:

Den seneste tid har desværre vist en markant stigning i arbejdsopgaverne – jeg behøver blot her igen at minde om udviklingen i kriminaliteten fra 1977 til 1978 – en udvikling, som desværre ikke ser ud til at standse. Jeg kan også nævne den kommende forlængelse af ferien, som også vil ramme politiet ganske føleligt.

Selv ved en gennemførelse af de aktuelle planer, som jeg har omtalt, kan det være tvivlsomt, om det fuldt ud vil være muligt at opretholde et uændret serviceniveau med det nuværende personaletal. Det hænger bl.a. sammen med, at vi i fremtiden kun kan opnå ubetydelige rationaliseringer af arbejdet, når henses til de omtalte meget gennemgribende og allerede gennemførte rationaliseringer, som bl.a. politikredsreformen muliggjorde. Det var bl.a. baggrunden for, at vi ved regeringsdannelsen i 1978 fik skabt politisk grundlag for at udvide rekrutteringen til de nuværende 450 mand pr. år. Var dette ikke sket, ville vi have fået en helt uacceptabel forringelse af polititjenesten.

Den nu opståede situation må underkastes en fornyet undersøgelse, i hvilken behovet for en yderligere rekruttering til politiet må indgå. En del af problemerne kan måske løses gennem en omlægning af sagsfordelingen mellem politiets personalegrupper, f.eks. ved at overføre flere opgaver til kontorsektoren. En undersøgelse af denne mulighed har jeg for kort tid siden iværksat.

Det er som anført sådanne overvejelser, jeg gør mig, og det er sådanne overvejelser, man gør sig i ministeriet og hos rigspolitichefen. Disse overvejelser er endnu ikke afsluttet. Regeringen er imidlertid rede til positivt at overveje de forslag, der måtte fremkomme til styrkelse af politiet.

Man vil af det, jeg hidtil har sagt, forstå, at det er min opfattelse, at tilliden til politiet meget nøje hænger sammen med politiets evne til at opretholde ro og orden, med politiets evne til at opklare forbrydelser, og jeg tror, at politiet i disse retninger nyder befolkningens tillid. Med de ændringer, som jeg har omtalt, håber jeg at det også vil være tilfældet i fremtiden.

Men det er mindst lige så vigtigt, at befolkningen i et retssamfund har tillid til ordensmagtens – det er i dette tilfælde politiets – upartiskhed. I den retning er det af helt afgørende betydning, at befolkningen har